

סדר
הקדושים
לשבת

עם ברפת המזון וברפת מעין שלוש
נסח עדות הספרדים

שלום עליכם

זהו סדר הקידוש המיוסד ע"פ דברי רבינו האר"י ז"ל: אחר תפילת ערבית יכנס לביתו, וכשיכנס למקום השולחן יאמר בקול רם ובשמחה יתרה: "שבת שלום" וינשק ידי אביו וידי אמו אם הם בחיים. אח"כ יסתכל באור הנר אשר ברכו עליו, ויסתכל בשתי גרות ויכוון שהם, א' כנגד "זכור" וא' כנגד "שמור". גם יכוון שהם, אחד בה"א ראשונה ואחד בה"א אחרונה שבשם הרי"ה; ואע"פ שהדליקו ז' גרות לכבוד שבת, עם כל זה הוא לא יסתכל אלא רק בשתים, ויכוון בהסתכלותו שיאירו גרות העליונים ואח"כ יעמוד במקום שיושב בו אצל השולחן ויאמר בקול רם: "ידא היא סעודתא דחוקל תפוחין". ואח"כ יקיף את השולחן ודרך ימין, ויחזור ויעמוד במקום שעמד בו קודם הקפה. ואז בעמדו שם, יקח בידו שתי אגודות הדס, שהם, אחד כנגד "זכור" ואחד כנגד "שמור", ויאחזם ויתברם יחד כדרך גדילתן בין שתי ידין, ויברך עליהם "עצי בשמים" ויריח בהם. ואחר שיריח, אז תיקף ומיד, בעודם מחוברים יחד בין שתי ידין, יאמר בפיה: "זכור ושמור בדיבור אחד נאמר", וגם יאמר גם כן פסוק זה: "ריח ניחח אשה לה", כי בתיבות אלו רמוזים כל הכוונות של ברכת הריח. ואח"כ יחזור להקיף השולחן פעם שנית בשתיקה בעוד ההדס בידו (בא"ח ש"ב בראשית הכ"ט).

שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מְלֹאכֵי הַשָּׂרֵת מְלֹאכֵי עֲלִיּוֹן מְלֹךְ מְלֹכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: ג"פ בּוֹאֲכֶם לְשֵׁלוֹם מְלֹאכֵי הַשְׁלוֹם מְלֹאכֵי עֲלִיּוֹן מְלֹךְ מְלֹכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: ג"פ בְּרַבְנוּי לְשֵׁלוֹם מְלֹאכֵי הַשְׁלוֹם מְלֹאכֵי עֲלִיּוֹן מְלֹךְ מְלֹכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: ג"פ בְּשִׁבְתְּכֶם לְשֵׁלוֹם מְלֹאכֵי הַשְׁלוֹם מְלֹאכֵי עֲלִיּוֹן מְלֹךְ מְלֹכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: ג"פ בְּצִאתְכֶם לְשֵׁלוֹם מְלֹאכֵי הַשְׁלוֹם מְלֹאכֵי עֲלִיּוֹן מְלֹךְ מְלֹכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: ג"פ

כִּי מְלֹאכֵינוּ יַצְחֵנוּ לֶךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: יְהוָה יִשְׁמַר־צִאתְךָ וּבּוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: ואח"כ בלי הפסק יאמר תכף פסוקי אשת חיל (בא"ח ש"ב בראשית הכ"ט)

אשת חיל

אֵשֶׁת־חַיִּל מִי יִמְצָא וְדַחַק מִפְּנֵינִים מִכְרָה: בָּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ וְשָׁלָל לֹא יִחְסֹר: גְּמַלְתָּהּ טוֹב וְלֹא־דָע כָּל יָמֵי חַיֶּיהָ: דָּרְשָׁה צָמֹד וּפִשְׁתִּים וְתַעַשׂ בַּחֲפֶז כַּפִּיהָ: הֵיטָה כְּאֵנִיּוֹת סוֹחֵר מִמֶּדְרָק תִּבְיָא לַחֲמָה: וְתַקֵּם | בַּעֲוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרֹתֶיהָ: וְזִמְמָה שָׂדֶה וְתַקְחָהּ מִפְּרִי כַּפִּיהָ נֹטְעָה כָּרֶם: חֲגָרָה כַּעֲזוֹ מִתְּנִיָּה וְתֹאמֶץ זְרוּעֹתֶיהָ: טָעַמָּה כִּי־טוֹב סִחְרָהּ לֹא־יִכְבַּח בַּלַּיְלָה נִרְהָ: יָדֶיהָ שֹׁלַחַת בְּמִשׁוֹר וְכַפִּיהָ תִּמְכּוּ פֶלֶךְ: כִּפָּה פָרְשָׁה לַעֲנֵי וְיָדֶיהָ שֹׁלַחַת לְאַבְיוֹן: לֹא־תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֹג כִּי כָל־בֵּיתָהּ לְבַשׁ שָׁנִים: מִרְבָּדִים עָשְׂתָה־לָּהּ שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה: נוֹדַע בִּשְׁעָרִים בַּעֲלָהּ בְּשִׁבְתּוֹ עַם־זִקְנֵי־אֶרֶץ: סָדִין עָשְׂתָה וְתִמְכֹּר וְחָגוֹר נָתַנָּה לְכַנְעֲנִי: עִז־וְהָדָר לְבוּשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲדוֹן: פִּיהָ פָתַחַת בְּחֻכְמָה וְתוֹרַת חֹסֶד עַל־לְשׁוֹנָה: צוּפִיָּה תְּלִיכוֹת בֵּיתָהּ וְלֶחֶם עֲצָלוֹת לֹא תֹאכַל: קָמוּ בָנֶיהָ וַיֵּאֲשְׁרוּהָ בַּעֲלָהּ וַיַּהֲלִלָהּ: רַבּוֹת בְּנוֹת עָשׂוּ חַיִּל וְאֵת עֲלִית עַל־בִּלְגָּה: שָׁקַר הַחֵן וְהַבֵּל הַיָּפִי אֵשֶׁה יִדְאֵת־יְהוָה: הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ־לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ וַיַּהֲלִלוּהָ

בִּשְׁעָרִים מַעֲשִׂיהָ:

פשוט המנהג בכל המקומות לאמר אומר בשבחין קודם קידוש

אהלה שם אלהים בשיר ואגדלנו בתודה: יהי עז ומגני בו בטח לבי ונעזרתי ועל לבי ומשידי אהודנו:

אתקינו סעדתא דמהימנותא שלימתא, חדותא דמלכא קדישא: אתקינו סעדתא דמלכא, דא היא סעדתא דחקל תפוחין קדישין:

(וזהו עיר אנפין ועתיקא קדישא אתין לסעדה כהדיה):

אומר בשבחין. למיעל גו פתחין. דבחקל תפוחין. דאנו קדישין: גומן לה השתא. בפתורא חדתא. ובמנרתא טבתא. דנהרא על רישין: ימינא ושמאלא. וכיניהו כלה. בקשוטין אזלא. ומאנן ולבושין: יחבק לה בעלה. וכיסודא דילה. דעבד נחא לה. יהא כתיש כתישין: צוחין אף עקתין. בטלין ושכיתין. ברם אנפין חדתין. ורוחין עם נפשין: חדו סגי ייתן. ועל חדא תרתי. נהורא לה ימטי. וברכאן דנפשין: קריכו שושבעין. עכידו תקונין. לאפשא זינין. וגונין עם רחשין: למעבר נשמתין. ורוחין חדתין. בתרתין ובתלתין. ובתלתא שבשין: ועטורין שבועין לה. ומלכא דלעלא. דתתעטר כלא. בקדיש קדישין: רשימין וסתימין. בגו כל-עלמין. ברם עתיק יומין. הלא בטיש בטישין: יהא רעוא קמיה. דתשרי על-עמיה. דיתענג לשמיה. במתיקין ודובשין: אסדר לדרומא. מנרתא דסתימא. ושלחן עם נחמא. ובצפונא ארשין: בחמרא גו כסא. ומדאני אסא. לארום וארוסה. להתקפא חלשין: נעבד להון כתרין. במלין יקירין. בשבעין עטורין. דעל גבי חמשין: (שכיתין ושכיקין. מסאבין דרחיקין. חבילין דמעיקין. וכל זני חרשין) שכינתא תתעטר בשית נחמי לסטר. בווין תתקטר. וזינין דבנישין: למכצע על רפתא. כזיתא וכביעתא. תרין יודין נקטא. סתימין ופרישין: משח זיתא דכא. דטחנין ריחיא. וגנדין נחליא. בגוה בלחישין: הלא גימא רזין. ומלין דגניזין. דליתהון מתחזין. טמירין וכבישין: אתעטרת כלה. ברזין דלעלא. בגו האי הלולא. דעירין קדישין:

ויהא רעוא מן קדם עתיקא קדישא דכל-קדישין. טמירא דכל-טמירין סתימא דכלא דיתמשך טלא עלאה מניה למליא רישיה דעיר אנפין ולהטיל לחקל תפוחין קדישין בנהירו דאנפין ברעוא ובחדותא דכלא. ויתמשך מן קדם עתיקא קדישא דכל-קדישין טמירא דכל-טמירין סתימא דכלא רעותא ורחמי חנא וחסדא בנהירו עלאה ברעותא וחדא עלי ועל-כל-בני ביתי ועל-כל-חנולים אלי ועל-כל-ישראל עמיה. ויפרקין מכל-עקתין בישינ דייטון לעלמא וזימין וייתייב לנא ולכל-נפשטנא חנא וחסדא וחי אריכי ומוני רויחי ורחמי מן קדמיה. אמן כן יהי רצון:

נוהגים לומר קטע מספר הזהר הקדוש פרשת ויקהל דף ר"ז ע"ב

יומא דא מתעטרא בשבעין עטורין, ושמא עלאה קדישא, אשתלים בכל-סטרין, ואתגהירו בלחוד דרגין, וכלא בחדות דברכאן, ובקדשה על קדשה, ותוספת דקדשה. קדשה דמעלי שבכתא, דא אייה קדשה דשבת בראשית. דהא אתקדשא מתלתין ותרין שבילין, ותלת דרגין דתפוחין קדישין. וכעין לאדכרא על האי קדושה, כללא דעובדא דבראשית, וניחא ברוא דתלתין ותרין שבילין, ותלת דרגין דאתכלילן בהו. רוא דסחודתא דעובדא דבראשית, דהינו ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם וגו'. דאית בסחודתא דא, תלתין וחמש תיבין. תלתין ותרין שבילין, ותלת דרגין דתפוחין קדישין. תלת דרגין, אנון: שביעי. שביעי. שביעי. ואית ביה רוא דעלמא עלאה, ורוא דעלמא תתאה, ורוא דכל-מהימנותא. תלת ומנין אלהים, חר, עלמא תתאה. וחר, פחד

יִצְחָק. וְחָד, עֲלָמָא עֲלָאָה קִדְיָשָׁא, קִדְשׁ קוֹדְשִׁין. וְכַעֲבִי בַר נִשׁ לְמַסְחָר סִהְדוּתָא דָּא, בְּחֻדוֹת, וּבְרַעוּתָא דְלֵבָא, לְאַסְהָדָא קְמִי מֵאֲרִיָּה דְמַהֲיִמְנוּתָא. וְכָל־מָאן דְּיִסְחִיר דָּא, וְיִשְׁוִי לִכְתִּי וְרַעוּתִיהָ לְדָא, מְכַפֵּר עַל כָּל־חֻבּוּבִי. בְּרוּךְ אַתָּה הִשֵּׁם אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְרָצָה בָּנוּ וְכו', הָאִי קְדוּשָׁא אִיהוּ בְּחַד מִתְקָלָא, לְקַבֵּל סִהְדוּתָא דְמַהֲיִמְנוּתָא, וְאֲנֹן תִּלְתִּין וְחֻמָּשׁ תִּיבְיָן אַחֲרֵינוּ, כְּמָה דְרֵאִית בְּוִיכְלוֹ. כִּלְא סְלִקִין לְשִׁכְבֵּין תִּיבְיָן, לְאַתְעֵטְרָא בְּהוּ שַׁבַּת, דְּמַעֲלִי שַׁבְתָּא. וְכָאָה חוֹלְקִיָּה דְבַר נִשׁ, דִּיכּוֹן בְּרַעוּתִיהָ לְמַלְיָן אֱלִין, לִיקְרָא דְמֵאֲרִיָּה. בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

יש נוהגים לומר קודם הקידוש פיוט "בר יוחאי", ויש נוהגים לאמרו בתוך הסעודה.

בר יוחאי סימן שמעון לביא

בר יוחאי, נְמִשְׁחָתָא אֲשֶׁרִיךְ שֶׁמֶן שִׁשְׁוֹן מִחֻבְרִיךְ:
בר יוחאי, שֶׁמֶן מִשְׁחָתָא קִדְשׁ, נְמִשְׁחָתָא מִמִּדַּת הַקִּדְשׁ, נִשְׁאֵת צִיץ קֶר הַקִּדְשׁ, חֲבוּשׁ עַל רֹאשְׁךָ פֶּאֶרְךָ:
בר יוחאי, מוֹשֵׁב טוֹב יִשְׁכַּת, יוֹם נֶסֶת יוֹם אֲשֶׁר בְּרַחַת, בְּמַעֲרַת צוּרִים שְׁעִמְדָּתָא, שֶׁם קִנִּית הוֹדֵךְ וְהִדְרֵךְ:
בר יוחאי, עֲצֵי שִׁטִּים עוֹמְדִים, לְמוֹדֵי יְהוָה הֵם לְעוֹמְדִים, אֹרֶךְ מִפְּלֵא אֹרֶךְ הַיְקוֹד הֵם יוֹקְדִים, הֵלֵא הֵמָּה יוֹרוּךְ מוֹרִיךְ:
בר יוחאי, וְלִשְׁדָּה תְּפוּחִים, עֲלִית לְלִקוּט בּוֹ מְרַקְחִים, סוּד תוֹרָה כְּצִיצִים וּפְרָחִים, נַעֲשֶׂה אָדָם נֶאֱמָר בְּעִבְרֵךְ:
בר יוחאי, נְאֻזְרָת בְּגִבּוּרָה, וּבְמִלְחָמָתָא אֵשׁ דֵּת הַשְּׁעָרָה, וְחֻרַב הוֹצֵאתָ מִתַּעֲרָה, שְׁלֵפָתָא נֶגֶד צִרְיָךְ:
בר יוחאי, לְמִקּוּם אֲבִי שִׁישׁ, הִגַּעְתָּ לְפָנֵי אֲרִיָּה לִישׁ, גַּם גִּלְתָּ כּוֹתֶרֶת עַל עֵישׁ, תִּשְׁוִירִי וְמִי יִשְׁוֹרְךָ:
בר יוחאי, בְּקִדְשׁ הַקִּדְשִׁים, קוֹ יְרוּק מִחֻדֵּשׁ חֲדָשִׁים, שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת סוּד חֲמִשִּׁים, קִשְׁרָתָא קִשְׁרֵי שִׁישׁ קִשְׁרֵךְ:
בר יוחאי, יוֹד חֲכָמָה קְדוּמָה, הִשְׁקַפְתָּ לְכַבּוּדוֹ פְּנִימָה, שְׁלִשִּׁים וְשִׁתִּים נְתִיבוֹת רֵאשִׁית תְּרוּמָה, אֵת כְּרוֹב מְמִשָּׁח זֵי אֹרֶךְ:
בר יוחאי, אֹרֶךְ מוֹפְלֵא רוּם מַעְלָה, יֵרֵאתָ מִלְּהַבִּיט כִּי רַב לָהּ, תַּעֲלֻמָּה וְאֵין קוֹרָא לָהּ, נִמְתָּ עֵין לֹא תִשְׁוֹרְךָ:
בר יוחאי, אֲשֶׁרִי יוֹלְדָתָךְ אֲשֶׁרִי הָעֵם הֵם לּוֹמְדֵיךְ, וְאֲשֶׁרִי הָעוֹמְדִים עַל סוּדְךָ לְבוּשֵׁי חֲשֵׁן תְּמִיד וְאוֹרֵיךְ:
בר יוחאי, וְכוּתוֹ יֵגַן עֲלֵינוּ, וְעַל כִּי יִשְׂרָאֵל אֲחֵינוּ, שִׁיבּוּא וְיִגְאָלוּ בְּמַהֲרָה, וְנֶאֱמָר אָמֵן:
בר יוחאי, נְמִשְׁחָתָא אֲשֶׁרִיךְ שֶׁמֶן שִׁשְׁוֹן מִחֻבְרִיךְ:
בר יוחאי, נְמִשְׁחָתָא אֲשֶׁרִיךְ שֶׁמֶן שִׁשְׁוֹן מִחֻבְרִיךְ:

קידוש ליל שבת

לפני הקידוש יש נוהגים לומר לשם יחוד, מספר לשון חכמים

לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיֵתִיָּה, בְּרַחֲלֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ, וְרַחֲמֵנוּ וְרַחֲלֵנוּ, לִיחְדָּא שֵׁם יוֹד ק"א בּוּא"ו ק"א בִּיחְוּדָא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל, הֵנָּה אֲנַחְנוּ בָּאִים לְקִים מִצְוַת עֲשֶׂה דְאֹרִיתָא לְקִדְשׁ אֶת־הַשַּׁבָּת, וְלְקִים מִצְוַת עֲשֶׂה דְרַבְּכּוֹן לְקִדְשׁ עַל־הַיֵּין, כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכוּן לְכַרְכָּה פֶּסוּק וְכוּן אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקִדְשׁוֹ: וְכִרְהוּ בְּרַבְרִים הִנְאֻמְרִים עַל־הַיֵּין. לְתַקֵּן שֶׁרֶשׁ מִצְוַת אֱלוֹ בְּמִקּוּם עֲלִיוֹן. וְהָרִי אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים לְהַמְשִׁיךְ אֹרֶזוֹת עֲלִיוֹנִים לְחַקֵּל תְּפוּחִין קִדְשִׁין עַל־יְדֵי חֲכָנָה בְּסוּד הַמַּעֲשָׂה וְהַכְּנָה בְּסוּד הַרְבּוּר.

וְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיעֲלָה לְפָנֶיךָ כָּאֵלּוּ כְּנֻגָּה בְּכָל־הַכְּנֻגוֹת הַרְאוּיוֹת לְכוֹן בְּסוּד הַמַּעֲשָׂה וּבְסוּד הַרְבּוּר אֲשֶׁר יִסְדּוּ לָנוּ עֲבִירֵךְ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל בְּסוּד הַקִּדְשׁ שֶׁל שַׁבָּת, וְיַעֲלָה לְפָנֶיךָ קוֹדֵשׁ זֶה עִם קוֹדֵשִׁי בְּנִיךְ הַיְדוּעִים וּמְכֻנִּים בְּהֵנָּה. וְיִמְשֹׁךְ שִׁפְעָה וּבְרַכָּה רַבָּה בְּכָל־הָעוֹלָמוֹת הַקְדוּשִׁים, וּמִשֵּׁם יִמְשֹׁךְ שִׁפְעָה רַב לְנַפְשֵׁנוּ רוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ לְעִבְרֵךְ בְּאֵמַת וְלִשְׁמֹר אֶת כָּל־שַׁבָּתוֹת קִדְשֶׁךָ כְּלִימֵי חֵינֵנוּ בְּמַחֲשָׁבָה וְדַבּוּר וּמַעֲשָׂה, בִּירָאָה וְאַהֲבָה וְשִׁמְחָה רַבָּה. וְהָרִי אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים לְקַבֵּל עֲלֵינוּ מִצְוַת עֲשֶׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב וְשַׁבָּת עַד־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעָתָא בְּקָלוֹ. וְהִי | נֵעַם אֲרֵנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה דִּינוֹ מוֹנֵה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵינוּ מוֹנֵהוּ:

וְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיעֲלָה עֲתָה עֵת רְצוֹן לְפָנֶיךָ, וְיִמְשֹׁךְ לָנוּ

וּלְנִשְׁוֹתֵינוּ וּלְבָנֵינוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל שֶׁפַּע שְׁלוֹם, טוֹבָה וּבְרָכָה, חַיִּים חַן וְחֶסֶד, וְרַחֲמִים, עַל יְדֵי כ"ב צְנוּרוֹת עֲלִיּוֹנִים אֲשֶׁר הֵם פְּתוּחִים וּמְרִיקִים שֶׁפַּע וּבְרָכָה מִבְּרִיכָה הָעֲלִיּוֹנָה מֵרָאשׁ כָּל־הַכְּתָרִים. וְיֵהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁבְּכּוֹכּוֹת מִצּוֹת מְזִינָת כּוֹס חַיִּין שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּמִים, מֵלֵא יְדֵינוּ מִבְּרֻכּוֹתֶיךָ, מַעֲשֵׂךְ מַתְנוּת יְדֶיךָ, וּבְכּוֹכּוֹת יַעֲקֹב תְּמִימָה, אֲשֶׁר מִתַּךְ הַנְּכוּרוֹת בְּחֻסְדִּים, כְּתוּב וַיֵּבֵא לָנוּ יִין וַיִּשֶׁת דָּאֲרָמִי לִיָּה מֵיָּא בֵּינָא, כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ יִתְמַתְקוּ כָּל־הַנְּכוּרוֹת וְהַדִּינִין וְנִמְלְנוּ חֻסְדִּים טוֹבִים:

וְיֵהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁבְּכּוֹכּוֹת מִצּוֹת הַבְּרָכָה שֶׁל קְדוּשׁ שְׁבֶת עַל כּוֹס יִין מֵלֵא, יִתְמַלְאוּ אוֹתוֹת כּוֹס שֶׁהֵם פ"ף וָ"א סמ"ה, שְׁעוּלִים מִסֵּפֶר הַבְּרָכָה, וְיֵהִיו צְנוּרוֹת לְקַבֵּל לָנוּ שֶׁפַּע הַבְּרָכָה מִן הַבְּרָכָה הָעֲלִיּוֹנָה מִמְּקוֹר הַבְּרֻכּוֹת. וְיִתְקַים בְּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב יְצוּ יְיָ אֱתָךְ אֶת־הַבְּרָכָה כְּאַסְמִיד וְכָכֵל מְשֻׁלַּח יְדֶךָ, וְעַתָּה אֲדֹנֵי אֱלֹהִים הוֹאֵל וְכָרֵךְ אֶת־בֵּית עֲבָדְךָ וּמִבְּרַכְתֶּךָ יִכְרֵךְ בֵּית עֲבָדְךָ לְעוֹלָם. יְיָהּ לְרַצּוֹן | אִמְרֵי־פִי וְהַגִּינוּ לְבִי לְפָנֶיךָ יְיָהּ צוּרִי וְנֹאֲלִי:

יש נוהגים לומר נוסח קצר (כף החיים)

לְשֵׁם יְחִוֵּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתִיה, כְּדִחִילוֹ וְרַחֲמֵי, וְרַחֲמֵינוּ וְדִחִילוֹ לִיחְדָּא שֵׁם יו"ד ק"א כְּנֹא"ו ק"א כִּיחְוֵדָא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי בָּא לְקִים מִצּוֹת עֲשֵׂה דְאוֹרִיתָא לְקִדְשׁ הַשְּׁבֶת בְּדָרְכִים כְּמוֹ שְׁכָתוֹב וְכוֹר אֶת־יוֹם הַשְּׁבֶת לְקִדְשׁוֹ, וּמִצּוֹת עֲשֵׂה דְרַבְנָן לְקִדְשׁ עַל־הַיֵּין, וּמִצּוֹת סְעוּדָת לֵיל שְׁבֶת. לְתַקֵּן שְׂרֵשׁ מִצּוֹת אֵלּוּ בְּמָקוֹם עֲלִיוֹן. וְיֵהִי | נֶעֱם אֲדֹנֵי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה:

מְזֻמּוֹר לְדוֹר יְהוֹוָה ^{אֲדֹנֵינוּ} רַעִי לֹא אַחֲסֵד: בְּנֵאוֹת דָּשָׁא יִרְבִּיצִנִי עַל מִי מִנְּחוֹת יְנַחֲלִנִי: נַפְשִׁי יִשׁוּבֵב יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי־צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ: גַּם כִּי־אֵלֶךְ בְּגִיא צִלְמוֹת לֹא־אִידָא דַּע כִּי־אַתָּה עֲמָדִי שְׁבֻטְךָ וּמַשְׁעַנְתְּךָ הֵמָּה יִנְחֵמֵנִי: תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי | שְׁלַחֵן נֶגֶד צַדִּיק דְּשִׁנְתָּ בִּשְׁמֵן רֹאשִׁי כּוֹסֵי רוּחָה: אֵךְ | טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל־יְמֵי חַיִּי וּשְׁבֶתִי בְּבֵית־יְהוֹוָה ^{אֲדֹנֵינוּ} לְאוֹרֵךְ יָמִים:

יוֹם הַשְּׁשִׁי: וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם וַיְכַלּוּ אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֶּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל־מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ כִּי בּו שְׁבֶת מְכַל־מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

ואומר המקדש: סְבִירֵי מְרֻנָּה, וְעוֹנִים: לַחַיִּים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אֲדֹנֵינוּ} אֱלֹהֵינוּ, ^{אֲרִיזוֹן רַבֵּל, וְהַהוֹהוּתִיָּה, וְהַהוֹהוּתִיָּה} מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פָּרִי

הגפן:

יִכּוֹן לְקִים מִצּוֹת עֲשֵׂה דְאוֹרִיתָא שֶׁל הַקִּדּוּשׁ, וּמִצּוֹת דְּרַבְנָן לְקִדְשׁ עַל הַיֵּין.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אֲדֹנֵינוּ} אֱלֹהֵינוּ, ^{אֲרִיזוֹן רַבֵּל, וְהַהוֹהוּתִיָּה, וְהַהוֹהוּתִיָּה} מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו, וְרָצָה בָּנוּ, וַיִּשְׁבֶּת קִדְשׁוֹ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן הִנְחִילָנוּ, וְזָכוֹר לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית. תְּחַלֵּה לְמִקְרָאֵי קִדְשׁ זָכוֹר לִיצִיאַת מִצְרַיִם, וַיִּשְׁבֶּת קִדְשְׁךָ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן הִנְחִלְתָּנוּ. בְּרוּךְ

אַתָּה יְהוָה ^{אֲדֹנֵינוּ} מִקְדֵּשׁ הַשְּׁבֶת:

יִטַּעַם מַעַס מֵהֵינן בַּעֲדוֹ עוֹמֵד, וְאַחֲכָיִיב בְּמִקְוָמוֹ וַיִּשְׁתֶּה רַבִּיעִית מֵהֵינן, וּלְפָחוֹת יִשְׁתֶּה רֹב רַבִּיעִית.

ברכת הבנים

טוב שהבנים ינשקו ידי הוריהם, ובפרט יד האם כי יש סוד בדבר. וטוב שהאב והאם יניחו ידיהם על ראש ילדיהם ויברכו אותם:

לבו: יִשְׁמַךְ אֱלֹהִים כְּאֶפְרַיִם וְכַמְנַשֶּׁה:
לבת: יִשְׁמַךְ אֱלֹהִים בְּשֵׁרָה, רַכָּקָה, רַחֵל וְלֵאָה:
יְבָרְכֶךָ יְהוָה וְיִשְׁמְרֶךָ: יֵאָד יְהוָה | פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיַחְנֶךָ: יֵשֶׁא יְהוָה | פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִשֶּׁם לְךָ שְׁלוֹם:

סדר סעודה ראשונה

ימהר ליטול ידיו לסעודה אחר הקידוש. ויש אומרים קודם הנטילה לשם ייחוד זה (בא"ח וירא הי"א):

לִשְׁם יַחֲדוּר קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, בְּרַחֲלֵהּ וְרַחֲמֵהּ, וְרַחֲמֵהּ וְרַחֲלֵהּ לִיחְדָּא שֵׁם יו"ד ק"א בּוֹא"ו ק"א בְּיַחְדָּא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל-יִשְׂרָאֵל הָרִינִי בְּאֵל לְקִים מִצּוֹת עֲשֵׂה דְרַבְּנָן לְטוֹל יָדִי וְלִשְׁפָּשֶׁפֶס הִיטִב קֶדֶם סְעוּדָה, כְּדִי לַעֲשׂוֹת נֶחֱת רוּחַ לְיוֹצְרִי וְלַעֲשׂוֹת רָצוֹן בּוֹרְאִי, לְתַקֵּן שְׂדֵשׁ מִצְוָה זוֹ בְּמִקְוֶה עֲלִיּוֹן. וְיֵהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּתִיחַ חֲשׂוֹכָה וּמִקְבֵּלָת וּרְצִינָה לְפָנֶיךָ מִצְוָה זוֹ שֶׁל נְטִילַת יָדַיִם וְהִשְׁפָּשֶׁף קֶדֶם סְעוּדָה, כְּאִלוּ כֹנְעִי בְּכָל-הַקְּנֻט הָרְאוּיֹת לָכֵן בְּמִצְוָה זוֹ. וְיֵהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבְּכֹחוֹת מִצְוֹת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר נִבְרַךְ עַל נְטִילַת יָדַיִם קֶדֶם סְעוּדָה, יֵהִי עֲתָה עֵת רָצוֹן לְפָנֶיךָ, וְיִמְשֹׁךְ מִן אוֹר אֵין סוֹף שֶׁפֶע מוֹחִין וְאוֹרוֹת גְּדוּלִים לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר פְּרָצוּפִים הַרְמוּזִים בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת הַכּוֹלָלִים, שֶׁהֵם רְמוּזִים בְּעֶשֶׂר אֲצָבָעוֹת הַיָּדַיִם, וּמִשָּׁם נִקְבַּל שֶׁפֶע עֶשֶׂר הַבְּרָכוֹת, כִּכְתוּב וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִים מִטֵּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנִּי הָאָרֶץ וְרַב דָּגָן וְתִירָשׁ: יַעֲבֹדְךָ עַמִּים וַיִּשְׁתַּחֲוּ לָךְ לְאֻמִּים הֵוָה גִּבּוֹר לְאַחֶיךָ וַיִּשְׁתַּחֲוּ לָךְ בְּנֵי אֲמָךְ אֲרִיךְ אַרְוֹר וּמִכְרִיךְ כְּרוֹךְ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ, מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו, וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם:

יאחזו שתי ככרות פת בשתי ידי, ויברך המוציא. ויש נוהגים לומר פסוקים אלו קודם הברכה

עֵינֵי-כָל אֱלֹהִים יִשְׁכְּרוּ וְאַתָּה נָתַתָּ לָהֶם אֶת-אֲכָלָם בְּעֵתוֹ: פּוֹתַח אֶת-יָדְךָ וּמִשְׁכִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ, מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַמוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ:

יבצע כביצה (56 גרם) מהלחם ויטבול במלח ג"פ וישעם, אח"כ יבצע כביצה לאשתו, יטבול במלח ויתן לה, ואח"כ יבצע לשאר בני הבית.

קודם סעודה ראשונה יש אומרים לשם ייחוד זה:

לִשְׁם יַחֲדוּר קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ, בְּרַחֲלֵהּ וְרַחֲמֵהּ, וְרַחֲמֵהּ וְרַחֲלֵהּ לִיחְדָּא שֵׁם יו"ד ק"א בּוֹא"ו ק"א בְּיַחְדָּא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל-יִשְׂרָאֵל הָרִינִי מוֹכֵן לְקִים מִצּוֹת סְעוּדָה רִאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁכָת, לְתַקֵּן אֶת שְׂרָשָׁה בְּמִקְוֶה עֲלִיּוֹן, וְהֵיא כְּנֶגֶד יִצְחָק אָבָא קַדִּישָׁא, וּבְכֹחוֹתָ נִצּוֹל מִחֲבָלוֹ שֶׁל מִשְׁיַח, וְיָקִים כְּנֵן מִקְרָא שְׁכָתוֹב וְהִרְכַּבְתִּיד עַל-כִּמְתִּי אֶרֶץ: וְיֵהִי | נֶעַם אֲרִנִּי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה:

יש נוהגים לומר בסעודה ראשונה קטע מספר הזהר הקדוש, פרשת יתרו פ"ח ע"א:

וְכוֹר אֶת-יוֹם הַשְּׁכָת לְקִדְשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר. כְּתִיב וַיִּבְרַךְ אֱלֹהִים אֶת-יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָתִיב בְּכֵן שֵׁשֶׁת יָמִים תַּלְקִטְהוּ וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁכַת לֹא יִהְיֶה-כּוֹ. כִּיּוֹן דְּלֹא מִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ מוֹנִי, מִה בְּרַכְתָּא אֲשֶׁתַּכַּח בֵּיהּ. אֵלָּא הֵכִי תֵּאֵנָּה, כָּל-בְּרַכָּא דְּלַעֲלֵא וְתֵּתָא, כִּיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה תִּלְוִן. וְתֵּאֵנָּה, אָמַי לֹא אֲשֶׁתַּכַּח מִנָּה כִּיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה, מִשּׁוּם דְּהָהוּא יוֹמָא, מִתְּבַרְכָּאן מִנָּה כָּל-

שנת יומין עלאין, וכל-חד וחד יהיב מזוניה לתתא, כל-חד ביזמיו, מהחיא ברכה דמתברקאן ביזמא שביעא. וכגיני כה, מאן דאיהו בדרגא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא, ולא תקנא סעודתא בליליא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה, כל אינון שיתא יומין, דהא בכהוא זמנא, אודמן ברכה, לאתברכא כל שיתא יומין דשבתא, וברכתא לא אשתכח בפתורא ריקניא. ועל כה, בעי לסדרא פתוריה בליליא דשבתא, בגימיו וכמוזני. רבי יצחק אמר, אפילו ביזמא דשבתא נמי, רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא בכהא יומא, ולמיכל תלת סעודתי בשבתא, בגין דישתכח שכעא וענגא בכהא יומא בעלמא. רבי אבא אמר, לאודמנא ברכתא באנון יומין דלעלא, דמתברקאן מהאי יומא. והאי יומא, מליא רישיה דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין, תלת זמני, מבר עייל שבתא, בגין דיתברכו בלהו כחדא. ועל דא בעי בר נש, לאתענגא תלת זמני אליו, דהא בכהא תליא מהימנותא דלעלא, בעתיקא קדישא, ובזעיר אנפין, ובחקלא דתפוחין. וכעי בר נש לאתענגא כהו, ולמחרי כהו, ומאן דזרע סעודתא מניה, אחוי פגימוותא לעלא ועונשיה דההוא בר-נש סני. בגיני כה, בעי לסדרא פתוריה, תלת זמני, מבר עייל שבתא, ולא ישתכח פתוריה ריקניא, ותשרי ברכתא עליה, כל-שאר יומי דשבתא. וכהאי מלה, אחוי, ותלי מהימנותא לעלא. רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא נפיק ומכרוז עליה, או תתענג עליה, דא סעודתא חדא, לקבל עתיקא קדישא דכל-קדישין. והרכבתיך על-כמתי ארץ, דא סעודתא תנינא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין. והאכלתיך נחלת יעקב אביה, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אנפין. ולקבליהו בעי לאשלמא סעודתיה, וכעי לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמחרי בכל-חד וחד מניה, משום דאיהו מהימנותא שלימתא. ובגין כה, שבתא אתיקר, מכל-שאר זמני וחגי, משום דכלא ביה אשתכח, ולא אשתכח הכי בכלהו זמני וחגי. אמר רבי חייא, בגין כה, משום דאשתכח כלא ביה, אדבר תלת זמני. דכתיב, ויכל אלהים ביום השביעי, וישבת ביום השביעי. ויברך אלהים את יום השביעי. רבי אבא, (נ"א רב המנונא סבא) בר הוה יתיב בסעודתא דשבתא, הוה חרי, בכל חד וחד, והוה אמר, דא היא סעודתא קדישא, דעתיקא קדישא סתימא דכלא. בסעודתא אחרא הוה אמר, דא היא סעודתא דקודשא בריך הוא. וכן בכלהו סעודתי, והוה חרי בכל-חד וחד. בר הוה אשלים סעודתי, הוה אמר אשלימו סעודתי דמהימנותא. רבי שמעון, בר הוה אתי לסעודתא, הוה אמר הכי, אתקיש סעודתא דמהימנותא עלאה, אתקיש סעודתא דמלכא, והוה יתיב וחרי. בר אשלים סעודתא תליתא, הוה מכריז עליה, או תתענג עליה, והרכבתיך על-כמתי ארץ. והאכלתיך נחלת יעקב אביה. אמר רבי אלעזר לאבוי, אליו סעודתי היך מתתקנו. אמר ליה, ליליא דשבתא, כתיב, והרכבתיך על-כמתי ארץ. ביה בליליא, מתברכא מטרוניתא, וכלהו חקל תפוחין, ומתברכא פתוריה דבר נש, ונשמתא אתוספת ביה, וההיא ליליא, חדוה דמטרוניתא הוי. וכעי בר נש למחרי בחדוה, ולמיכל סעודתא דמטרוניתא. ברוד יהוה לעולם אמן. ואמן.

סדר סעודה שנייה

נהגים לומר קטע מספר הוזהר הקדוש פרשת יתרו דף פ"ח ע"ב

ביזמא דשבתא, בסעודתא תנינא, כתיב או תתענג עליה. על יהוה ודאי. דהחיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא, וכלהו עלמין בחדוה, ושלימו וחדוה דעתיקא עבדינו, וסעודתא דילה היא ודאי. בסעודתא תליתא דשבתא, כתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביה. דא היא סעודתא דזעיר אנפין, דהוי בשלימותא. וכלהו שיתא יומין, מההוא שלימו מתברכו. וכעי בר נש למחרי בסעודתא, ולאשלמא אליו סעודתי, דאנון סעודתי מהימנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישאל, די מהימנותא עלאה, דהא דילהוון היא, ולא דעמין עובדי עבודה זרה. ובגיני כה אמר, ביני ובין בני ישראל, תא חוי, בסעודתי אליו, אשתמדרעון ישראל, דאנון בני מלכא. דאנון מהיכלא דמלכא, דאנון בני מהימנותא, ומאן דפגיס חד סעודתא מניה, אחוי פגימוותא לעלא, ואחוי גרמא דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישאל הוא. ויחבין עלה חומרא דתלת מלין, דינא דניהנס וכו'. ותא חוי, בכלהו שאר זמני וחגי, בעי בר נש לחרי, ולמחרי למסכני. ואי הוא חרי בלחוריו, ולא יהיב למסכני, עונשה סני, דהא בלחוריו חרי, ולא יהיב חרו לאחרא. עלה כתיב וזריתי פרש על-פניכם פרש חניכם. ואי איהו בשבתא חרי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עלה עונשא, כשאר זמני וחגי. דכתיב פרש חניכם. פרש חניכם קאמר, ולא פרש שבתכם. וכתיב חרשיכם ומועדכם שנאה נפשי. ואילו שבת לא קאמר. ובגיני כה כתיב, ביני ובין בני ישראל, ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא, יחבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל-שלימו כה, כדזמנא דעלמא דאתי. ובגיני כה אקרי שבת. מהו שבת, שמה דקדשא בריך הוא. שמה דאיהו שלים מכל-סטריו. אמר

רבי יוסי, ודאי כך הוא. וי' ליה לבר נש, דלא אשלים חרותא דמלכא קדישא. ומאן חרותא דילה. אליו תלת סעודתי מהימנותא. סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלילן בהו. וכלהו חירו על חירו מהימנותא שלימותא, מכל-סטרוי. תאנא, בהדין יומא מתעטרין אבהו, וכל-בניו יקוין, מה דלאו הכי בכל-שאר חזין ומקוין. בהדין יומא, תיביא דגיהנם ניחין. בהדין יומא, כל-דיניו אתכפין, ולא מתערין בעלמא. בהדין יומא אורייתא מתעטרא בעטרין שלמין. בהדין יומא, חרותא ותפניתא אשתמע, במאתו וחמשים עלמין. ברוך יהוה לעולם אמן | ואמן:

אתקינו אתקינו סעודתא דמהימנותא שלימתא חרותא דמלכא קדישא: אתקינו סעודתא דמלכא, דא היא סעודתא דעתיקא קדישא:

(וועיר אנפין וחקל תפוחין קדישין אתין לסערא בהדיה):

נוהגים לומר קודם קידוש היום פיוט אסדר לסעודתא סימן: אני יצחק לוריא

אסדר לסעודתא, בצפרא דשבתא, ואזמין בה השתא, עתיקא קדישא: גהוריה ישרי בה, בקדושא רבא, ובחמרא טבא, דבה תחדו נפשא: ישדר לן שופרה, ונחזי ביקריה, ויחזי לן סתרה, דאתאמר בלחישא: יגלה לן טעמי, דבתריסר נהמי, דאנון את בישמיה, כפילא וקלישא: צורא דלעלא, דביה חיי כללא דיתרבי חילא, ותסק עד רישא: חדו חצרי חקלא, בדבור ובקלא, ומלילו מלה, כמתיקא וכדובשא: קדם רבון עלמין, במלין סתימין, תגלון פתגמין, ותימרון חדושא: לעטר פתורא, ברזא יקירא, עמיקא וטמירא, ולא מלתא אנשא: ואלין מליא, יהון ברקיעיא, ותמן מאן שריא, הלא ההוא שמשא: רבו יתיר יסגי, לעלא מן דרגה, ויסב בת זוגה, דהות פרישא:

ויהא רעוא מן קדם עתיקא קדישא דכל-קדישין. טמירא דכל-טמירין סתימא דכללא דיתמשך טלא עלאה מניה למליא רישיה וועיר אנפין ולהטיל לחקל תפוחין קדישין בנהירו דאנפין ברעוא ובחרותא דכללא. ויתמשך מן קדם עתיקא קדישא דכל-קדישין טמירא דכל-טמירין סתימא דכללא רעותא ורחמי חנא וחסדא בנהירו עלאה ברעותא וחדו עלי ועל-כל-בני ביתי ועל-כל-הנזלים אלי ועל-כל-ישראל עמיה. ויפרקין מכל-עקתין בישינ דייטון לעלמא וזמין ויתיהיב לנא ולכל-נפשטא חנא וחסדא וחיי אריכי ומווני רויחי ורחמי מן קדמיה. אמן כן יהי רצון:

נוהגים לומר קודם הקידוש קטע מספר הוזהר הקדוש פרשת ויקהל דף ר"ז ע"ב

קידושא דיומא, הא אוקמוה בורא פרי הגפן, ולא יתיה דהא יומא קאים לקדשא ליה, מה-דלית הכי בליליא, דאנן צריכין לקדשא ליה, כהני מליו, כמה דאוקימנא. ולא אתקדש האי ליליא, אלא כעמא קדישא לתתא, כד שריא עליהו ההוא רוחא עלאה. ואנן בעינן לקדשא ליה ברעותא דלכא, ולכונא דעתא לחא. ויומא איהו קא מקדשא ליה. וישראל מתקדשין בצלותין ובעותין, ומתקדשין בקדשתיה, דחא יומא. ובאין ישראל עמא קדישא, דאחסינו יומא דא, אחסנת ירותא לעלמין. ברוך יהוה לעולם אמן | ואמן:

קידוש היום

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ודחילו ליחודא שם יו"ד ק"א בוא"ו ק"א ביחודא שלים, בשם כל-ישראל הנה אנחנו באים לקדש על היין קדושא רבא, לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. והריני מתכונן לפטור בכרכה שאכרך על יין דקדוש, את כל-מיני משקין שאשתה בתוך הסעודה. ויהי | נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה:

מזמור לדוד יהונתן רעי לא אחסר: בנאות דשא ידיבצני על מי מנחות ינהלני: נפשי ישובב ינחני במעגלי-צדק למען שמו: גם כִּי-אלך בגיא צלמות לא-אידא דע כִּי-אתה עמדי שבטך ומשענתך הִמָּה ינחמני:

תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי | שְׁלַחַן נֹגֵד צַדִּיק דְּשִׁנָּה בְּשֶׁמֶן רֹאשִׁי כּוֹסֵי דְוִיָּה: אֵךְ | טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל־
יְמֵי חַיִּי וְשִׁכְתִּי בְּבֵית־יְהוָה ^{לְאֵרְךְ יָמִים:}

אִם־תִּשְׁיֵב אִם־תִּשְׁיֵב מִשְׁבַּת רִגְלֶךָ עֲשׂוֹת חֶפְצֶךָ בַּיּוֹם קִדְשִׁי וְקִדְּאַתְּ
לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקֹדֶשׁ יְהוָה ^{מִכְבֵּד וּכְבֹּדָתוֹ מַעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ}
מִמִּצְוָה חֶפְצֶךָ וְדַבֵּר דְּבָר: אֲזִי תִתְעַנֵּג עַל־יְהוָה ^{וְהִרְכַּבְתִּיךָ}
עַל־בְּמֹותֵי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ כִּי פִי יְהוָה ^{דְּבָר:}

וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית
עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת־הוּא לְעָלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה
יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפֶשׁ:
עַל־כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ:
וְאָמַר הַמִּקְדָּשׁ: סִבְרֵי מְרֻנָּה וְעֻנָּם: לַחַיִּים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ}, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְּרִי
הַגֶּפֶן:

יִטַּעֵם מַעֲט מֵהֵינן בַּעֲדוֹ עוֹמֵד וְאֵת"כ יֵשֵׁב בְּמִקְוָמוֹ וַיִּשְׁתֶּה רַב־עֵינַי מֵהֵינן, וּלְפָחוֹת יִשְׁתֶּה רֹב רַב־עֵינַי.

קוֹדֶם סְעוּדָה שְׁנִיָּה יֵשׁ אוֹמְרִים לִשְׁם יְחִיד וְהוּא:

לִשְׁם יְחִיד קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיחָ, בְּדַחֲלִיו וְדַחֲלִימוֹ, וְדַחֲלִימוֹ וְדַחֲלִילָה, לִיחְדָּא שְׁם יו"ד ק"א בּוֹא"ו
ק"א בְּיַחְדָּא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל. הֵנָּה אֲנִיכִי בֹא לְקִים מַצּוֹת סְעוּדָה שְׁנִיָּה שֶׁל שַׁבָּת קִדְּשׁ הַמִּיחְסָת
לְאַבְרָהָם חֲסִידָא לְתַנּוּן אֶת שְׂרָשָׁה בְּמִקְוָם עֲלִיוֹן, וּבִזְכוּתָהּ נִנְצַל מְדִינָה שֶׁל גִּיהֶנָם וַיְקִים כְּנֵן מִקְרָא
שְׁכִתּוֹב אֲזִי תִתְעַנֵּג עַל־יְהוָה וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל־בְּמֹותֵי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ כִּי פִי יְהוָה דְּבָר:
וַיְחִי | נֶעֱם אֲדִנִּי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה:

סְעוּדָה שְׁלִישִׁית

אַתְקִינוּ סְעוּדָתָא דְּמַהֲמִיגוּתָא שְׁלִימָתָא חֲדוּתָא דְּמַלְכָּא קִדְּשָׁא: אַתְקִינוּ סְעוּדָתָא דְּמַלְכָּא.
דָּא הִיא סְעוּדָתָא דְּמַלְכָּא קִדְּשָׁא זְעִיר־אַנְפִּין:
(וְעִתִּיקָא קִדְּשָׁא וְחָקֵל תְּפוּחִין קִדְּשִׁין אֲתָנָן לְסַעְרָא בְּחֶרֶדִּיה:)

נוֹהֲגִים לִזְמַר בְּתוֹךְ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית פִּיּוֹט בְּנֵי הַיְכָלָא דְּכַסִּיפִין לְרַבְנָא הָאֲרִי ז"ל, וַיֵּשׁ הַנְּמַנְעִים מִלְּאוּמֹרוֹ.

בְּנֵי הַיְכָלָא דְּכַסִּיפִין. לְמַחְזִי וְזוֹ דְּזַעִיר אֲנִיפִין: יְהוֹן חָכָא. כְּהֵאֵי תָכָא. רַבִּיחָא מַלְכָּא בְּגוּלְפוּין: צָבו
לְחָדָא. כְּהֵאֵי וְעָרָא. כְּנֵן עִירִין וְכָל גְּדִיפִין: חָדוֹ הַשְׁתָּא. כְּהֵאֵי שְׁעָתָא. רַבִּיחָא רַעְוָא וְלִית זַעֲפִין: קָרִיבֵינוּ
לִי. חוּז חִילִי. דְּלִית דִּיעִין דְּתַקִּיפִין: לְכָר נָטְלִין. וְלֹא עָאֲלִין. חֲנִי מַלְכָּא דְּחַצִּיפִין: וְהָא אֲמִין. עֲתִיק
יִמִּין. בְּמִצְחִיחָ עָרִי יְהוֹן חֲלָפִין: רַעֵ דְּלִילָה. דְּגָלִי לִיחָ. לְבַשְׁלָא לְכָל־קְלִיפִין: יִשְׁוֹ לֹון. בְּנוֹקְבִיחָון.
וַיִּטְמְרוּן כְּנֵן כְּפִין: אָרִי הַשְׁתָּא. בְּמִנְחָתָא. בְּחֶרֶדֶתָא דְּזַעִיר אֲנִיפִין:

קודם סעודה שלישית יש אומרים לשם יחוד זה:

לשם יחוד קרשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו, ורחימו ורחילו, ליחרא יו"ד ק"א בוא"ו ק"א ביחודא שלים, בשם בלי ישראל הנה אנכי בא לקים מצות סעודה שלישית של שבת, והיא כנגד יעקב אב של שבעים נפש, וזכותו נצל ממלחמת גוג ומגוג, ויקים בנו מקרא שכתוב והאכלתיה נחלת יעקב אביה, נחלה בלי מצרים. וככן בלח סגלת שלש סעודות אלו יתקן פגמנו בסעודות הרשות ומאכלות אסורות. ויהי | נעם ארני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה:

נוהגים לומר בתוך סעודה שלישית קטע מספר הזוהר הקדוש פרשת יתרו דף פ"ח ע"ב

תא חזי, בכל שבתא יומי דשבתא, כד מטא שעתא דצלותא דמנחה, דינא תקיפא שלטא, וכל דינין מתערין. אבל ביזמא דשבתא, כד מטא עדן דצלותא דמנחה, רצוא דרצוין אשתכח, ועתיקא קדישא נליא רצון דילה, וכל דינין מתכפין, ומשתכח רעותא וחרו בכלא. ובהאי רצון, אסתלק משה, נביאה מהימנא קדישא מעלמא. בנין למנדע, דלא כדינא אסתלק. וההיא שעתא ברצון דעתיקא קדישא נפס נשמחה, ואתטמר ביה. בנין כה, ולא ידע איש את קברתו כתיב. מה עתיקא קדישא, טמיר מפל-טמירין, ולא ידעין עלאין ותתאין. אוף הכא, האי נשמחה דאתטמר בהאי רצון, דאתגליא בשעתא דצלותא דמנחה דשבתא, כתיב ולא ידע איש את קברתו והוא טמיר מכל-טמירין דעלמא, ודינא לא שלטא ביה. וכאח חולקיה דמשה. תאנא, בהאי יומא, דאורייתא מתעטרא ביה, מתעטרא בכלא, בכל-אנון פקודין בכל-אנון גורין ועושיין, בשכעין ענפין דנהורא, דוהרין מכל-סטרס וסטרס. מאן חמי, ענפין דנפסין מכל-ענפא וענפא, חמשא קימין כגו אילנא, כלחו אנפין כהו אחידן. מאן חמי, אנון תרעין דמתפתחין בכל-סטרס וסטרס, כלחו מוד-הרין ונהרין, כההוא נהורא דנפסין ולא פסיק. קל כרזא נפיק, אתערז קדישי עלינו, אתערז עמא קדישא, דאתבחרו לעלא ותתא. אתערז חרותא לקדמות מאריכון. אתערז בחדותא שלימתא. אורמנו בתלת חרון, דתלת אבהו. אורמנו לקדמות מהימנותא, דחרונה דכל-חרונא. וכאח חולקכון, ישראל קדישין, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא ירותא לכוון, מכל-עמים עובדי עבודה זרה. ועל דא כתיב, בני וכן בני ישראל. אמר רבי יהודה, חכי הוא ודאי. ועל דא כתיב, וכו' את-יום השבת לקדשו וכתב קדיש תהיו כי קדוש אני יהוה. וכתב, וקראת לשבת ענן לקדוש יהוה מכבוד. תאנא, בהאי יומא, כל-נשמתיהון דצדיקיא, מתערנין בתפוסקי עתיקא קדישא, סתימא דכל-סתימין. ודוחא חרא דא מענונא דההוא עתיקא מתפשטא בכלהו עלמין, וסלקא ונחתא, ומתפשטא לכלהו בני קדישין, לכלהו נטורי אורייתא, וניחין בניחא שלים, ומתנשי מכלהו בל-רוגין, כל-דינין, וכל-פולחנין קשין. חרא הוא דכתיב, ביום היות יהוה לדך מעצבך ומרגנך ומן העבדה הקשה. בנין כה, שקיל שבתא לקבל אורייתא, וכל-דנטיר שבתא, כאלו נטיר אורייתא בלה. וכתב אשרי אגוש יעשה זאת וכו' אדם יחיוך כה שמר שבת מחללו ושמר יד מעשות בל-דע. אשתמע, דמאן דנטיר שבתא, כמאן דנטיר אורייתא בלה. ברוך יהוה לעולם אמן | ואמן:

זמירות ופיוטים לשבת קודש

א כה אשמרה שבת מלים: רבי אברהם אבן עזרא זצ"ל סימן: אברהם.

כי אשמרה שבת אל ישמרני. אות היא לעולמי עד בינו וביני:

אסור מצא חפץ. עשות דרכים. גם מלדבר בו דברי צרכים. דברי סחורה או דברי מלכים. אהנה בתורת אל ותחכמני:

בו אמצאה תמיד נוח לינפשי. הנה לדר ראשון נתן קדוש. מופת בתת לחם משנה בששי. ככה בכל-ששי יכפל מזוני:

רשם בדת האל חק אל סגני. בו לערוך לחם פנים לפניו. על כן להתענות בו על פי בנינו. אסור לבד מיום כפור צוני:

היום מכבד הוא יום תענוגים. לחם ויין טוב בשר ודגים. השמחים בו הם שמחה משנים. כי יום שמחות הוא ותשמחני:

מחל מלאכה בו סופו להכרית. על-כן אכבס בו לבי בבורית. אתפללה אל-אל ערבית ושחרית. מוסף וגם מנחה הוא יענני:

אדרור יקרא מלים: דווש בן לברט. סימן: דווש בכל בית.

דרור יקרא לבן עם בת. וינצרכם כמו בבת. נעים שמכם ולא ישבת. שבו נוחו ביום שבת:
דרוש נוי ואולמי. ואות ישע עשה עמי. נטע שורק בתוך כרמי. שעה שועת בני עמי:
דרוך פורה בתוך בצרה. וגם אדום אשר גברה. נתון צרי באף ועברה. שמע קולי ביום אקרא:
אלהים תן במדבר זה. הדס שטה ברש תדדה. ולמזהיר ולמזהר. שלומים תן כמי נהר:
הדוך קמי חי אל קנא. במוג לבב ובמגנה. ונרחיב פה ונמלאנה. לשוננו לך רנה:
דעה חכמה לנפשך. והיא כתר לאשך. נצור מצות אלהיך. שמור שבת קדשך:

אדרור יום שבתון מלים: רבי יהודה הלוי. סימן: יהודה.

יום שבתון אין לשמחה. זכור כריח הניחח. יונה מצאה בו מנוח. ושם ינחו יגיעי כח:
היום נכבד לבני אמונים. זהירים לשמרו אבות ונבים. חקוק בשני לחות אבנים. מרוב אונים ואמץ כח: יונה
מצאה בו מנוח. ושם ינחו יגיעי כח:
ובאו כלם בכרית יחד. נעשה ונשמע אמרו כאחד. ופנתו וענו יהוה אחד. ברוך הנותן ליער כח: יונה מצאה
בו מנוח. ושם ינחו יגיעי כח:
דבר בקדשו בהר המור. יום השביעי זכור ושמור. וכל פקודיו יחד לגמור. חזק מתנים ואמץ כח: יונה מצאה
בו מנוח. ושם ינחו יגיעי כח:
העם אשר נע כצאן תעה. יזכור לפקדו ברית ושבועה. לכל עברכם מקרה רעה. כאשר נשבעת על מי נח:
יונה מצאה בו מנוח. ושם ינחו יגיעי כח:

אדרור מה ידידות

מה ידידות מנוחתך את שבת המלכה. בכן נרוץ לקראתך בואי כלה נסוכה. לבוש בגדי חמודות. להדליק נר
בברכה. ותכל כל העבודות. לא תעשו מלאכה: להתענג בתענוגים. ברבורים ושליו ודגים:
מערב מזמינים. כל מיני מטעמים. מבעוד יום מוכנים. תרגולים מפטמים. ולערך בו כמה מינים. שתות יינות
מבשמים. ותפטקי מעדנים. בכל שלש פעמים: להתענג בתענוגים. ברבורים ושליו ודגים:
נחלת יעקב יירש. בלי מצרים נחלה. ויכבדוהו עשיר ורש. ותזכו לאלה. יום שבת אם תשמור. והייתם לי
סגלה. ששת ימים תעבדו. ובשביעי נגילה: להתענג בתענוגים. ברבורים ושליו ודגים:
תפציץ בו אסורים. וגם לחשוב חשבונות. הרהורים מותרים. ולשדך הבנות. ותיטק ללמוד ספר למנצח
בנגינות. ולהגות באמרי שפה בכל פנות ומחלות: להתענג בתענוגים. ברבורים ושליו ודגים:
הלוכך תהא בנחת. עוג קרא לשבת. והשנה משכחת. כדת נפש משיכת. בכן נפש לך ערנה. ולנוח בחבת.
כשונים סוגה. בו ינחו בן ובת: להתענג בתענוגים. ברבורים ושליו ודגים:
מעין עולם הבא. יום שבת מנוחה. כל המתענגים בה. יזכו לרוב שמחה. מחבלי משיח. יצלו לרוחה. פדותנו
תצמיח. ונס יגן ואנחה: להתענג בתענוגים. ברבורים ושליו ודגים:

אדרור יעיוני מלים: רבי ישראל נאורה. סימן: ישראל.

יודוך רעיוני יהוה רועי. ביום שבת קודש יום השביעי:
יום אשר כלית בו כל מלאכתך. אומר כי שרית עלי כל זולתך. ומעשים עשית. אין לבלותך. לי בנאמתך חיש
להרגיע: יודוך
שביעי בחרת מכל המינים. ואותו קדשת בשבועות ושנים. חיש אשר נשאת לגע אמונים.
ופדם מאסונים ארחי ורבעי: יודוך
רצה במנוחתו יום זה יום מנוחה. וביום עבודתי המציא לי הרוחה. והכן לשביתתי משאת
וארוחה. וששון ושמחה יהיה שעשועי: יודוך

אל עולם שבלו שבת תזכמי. ותרך בהלו שים אור בעדני. ואל משכן שילה תשוב תעלי. מהרה עני אורי וישעי: יודי

אם ברוך אל עליון סימן ברוך חוק.

ברוך אל עליון, אשר נתן מנוחה. לנפשו פדיון, משאת ואנחה. והוא ידרוש לציון, עיר הנדחה. עד אנה תגיון, נפש נאנחה. השומר שבת הבן עם הבת. לאל ירצו כמנוחה על מחבת: רוכב בערבות, מלך עולמים. את עמו לשבת, און בנעמים. במאכלי ערבות, במיני מטעמים. במלבושי כבוד, זבח משפחה: השומר שבת, הבן עם הבת. לאל ירצו, כמנוחה על מחבת: ואשרי כל-חוכה, להשלומי כפל. מאת כל סוכה, שוכן בערפל נחלה לו יוכה, בהר ובשפל. נחלה ומנוחה, כשמש לו ירח: השומר שבת הבן עם הבת. לאל ירצו כמנוחה על מחבת: כל-שומר שבת, כדת מחללו. הן הכשר חבת, קדש גורלו. ואם יצא חובת, היום אשר לו. אל אל אדון מחללו, מנוחה היא שלוחה: השומר שבת הבן עם הבת. לאל ירצו כמנוחה על מחבת: חמדת הימים, קראו אלי צור ואשרי לתמימים, אם יהיה נצור. כתר הלומים, על ראשם יצור. צור העולמים, רוחו בם נחה: השומר שבת הבן עם הבת. לאל ירצו כמנוחה על מחבת: זכור את יום. השבת לקדשו. קרט כי גבוהה, נר על ראשו. על כן יתן. האדם לנפשו. ענן וגם שמחה, בהם למשחה: השומר שבת, הבן עם הבת. לאל ירצו, כמנוחה על מחבת: קדש היא לכם, שבת המלכה. אל תוך בתיכם, להניח ברכה. בכל-מושבותיכם, לא תעשו מלאכה. בניכם ובנותיכם, עבד וגם שפחה: השומר שבת, הבן עם הבת. לאל ירצו, כמנוחה על מחבת:

אם יום השבת סימן: סמור.

יום השבת אין כמוהו. ברכו אלהים ויקדשהו: מיום ראשון עד יום ששי. לקראת שבת נכספה נפשי. כי בשבת אצא חפשי. וכי יום מנוחה אקראהו: ברו נגיל ונשמח כי טוב להודות. ולומר עליון על-כל-אודות. כי השבת לנו חמודות. איש בער לא ידעהו: ברו צוה לעשות שבת כהלכה. אז מסיני מצוה ערוכה. גם היא לשומרה. כתר מלוכה. וכבוד והדר תעטרהו: ברו ומאהביה חיים יאריכו. וגם טועמיה חיים זכו. ובנתיב יושר המה ילכו. עדותיו בכל-לב ידרשהו: ברו רצה יהוה ובחר בנו. ומכל-לשון הבדילנו. וקדשת השבת הנחיל לנו. כל ידע יעקב כבודוהו: ברו

אם אליך אקרא יה מלים: רבי שלמה זרין.

אליך אקרא יה אל נורא. תפקד גפן שהעמים זרוה. אל נורא: שועתה תקבל אל שוכן מרומים. ותחדש שחרותה. לעד ולעולמים. הלעולם תזנו עמך נאנח. צועק מבור לא מצא עזרה: אל נורא. אליך אקרא יה אל נורא: לחם את האויב כי ידו גברה. אכל את פריה ועוד ידו לא קצרה. שלח בו חימה זעם ונקמה. יאמרו העמים כי שמך נקרא אל נורא. אליך אקרא יה אל נורא:

אם אשיר לאל מלים: הרב משה הלוי. סימן: משה הלוי חוק.

אשיר לאל אשר שבת. ממלאכתו ביום שבת. נתנו לעם כבבת. עין תמיד ינצרתו: שמרו ישראל שבת כי. אות בני וביניכם הוא:

מכבד הוא מכלימים. כי בו שבת צור עולמים. ינוח בו לב עגומים. שמח ישמחהו: שמרו ישראל שבת כי. אות בני וביניכם הוא: שבת קדש יום מנוחה. בו נסו יגון ואנחה. עם אל בהשקט ובבטחה. שבת ענן יקראהו: שמרו ישראל שבת כי. אות בני וביניכם הוא:

האל אשר בחר בנו. שבת קדשו הנחילנו. מן העמים הבדילנו. להיות לנו לאלהים הוא: שמרו ישראל שבת כי. אות ביני וביניכם הוא:

הלויים רנה ופצחו. לכבוד שבת כי בו נחו. כל־ישראל בו ישמחו. שמחת עולם על־ראשם הוא: שמרו ישראל שבת כי. אות ביני וביניכם הוא:

חזק ישלח משיחנו. וישיב את שביתנו. ואז נשבות שבתנו. עולם שכלו שבת הוא: שמרו ישראל שבת כי. אות ביני וביניכם הוא:

אם אל מאוד נעלה מלים: רב משה אשכר הכהן. סימן: אליה.

אל מאד נעלה. אקדם פניו. בשירה ותהלה. אבא למעוניו. כימי משה ואהרן. יובילי למשכנותיו: לו שועתי תעל. וישמע קולי. ויסלח לי מעל. ויעזור לי. יאזן לאמרי פי. ואל יפן למעללי: יה הרים לחתן. וכלתו. בזכות אב האיתן. וצדקתו. ותמלך המלכה רחל. כשלמה במלכותו:

אם יום זה לישראל מלים: רבי יצחק לוריא. סימן: חזק לוריא חזק.

יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה: צוית פקודים. במעמד הר סיני. שבת ומועדים. לשמר בכל־שני. לערך לפני. משאת וארוחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

חמדת הלכות. לאמה שבורה. לנפשות נכאבות. נשמה יתרה. לנפש מצרה. תסיר אנוחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

קדשת ברכת. אותו מכל־ימים. בששת כלית. מלאכת עולמים. בו מצאו עגומים. השקט ובטחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

לאסור מלאכה. צויתנו נורא. אזכה הוד מלוכה. אם שבת אשמרה. אקריב שי למורא. מנוחה מרקחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

וישיר אערך־ך. בגון ונעימה. מול תפארת גדלך. נפשי לך כמחה. לסגלה תמימה. קים הבטחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

רצה תפילי. כמו קרבן נחשון. ויום מנוחתי. ברנה ובששון. חביב כבת אישון. ברכ הצלחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

ישעך קונו. יה אדיר אדירים. בן דוד מלכנו. שלח נא לעברים. ויקרא לדרורים. רוח והנחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

אנא עליון נורא. הביטה עננו. פדנו במהרה. חננו חננו. שמח נפשנו. באור ושמחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

חדש מקדשנו זכרה נחרכת. טובך מושיענו. תנה לנעצבת. בשבת ישבת. בזמר ושבחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

זכור קדוש לנו. בזכות יקרת היום. שמר נא אותנו. ביום זה ובכל־יום. דודי צח ואים. תביא רוחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

קול רנה וישועה. לישראל השמיעה. בבא חזיון תשועה. צור מצמיח ישועה. אור שמשו דופיעה. תמיד הזריחה. שבת מנוחה: יום זה לישראל. אורה ושמחה. שבת מנוחה:

אם יה רבון מלים: רבי ישראל הלוי טאנארה. סימן: ישראל.

יה רבון עלם ועלמאי. אנת הוא מלכא מלך מלכיא. עובדי גבורתך ותמהיא. שפר קדמי להחויא: יה רבון עלם ועלמאי. אנת הוא מלכא מלך מלכיא:

שבחין אסדר צפרא ורמשא. לך אלהא קדישא. די ברא כל נפשא. עדין קדישין וכני אנשא. חיות ברא ועוף שמיא: יה רבון עלם ועלמיא. אנת הוא מלכא מלך מלכיא:

רבבין עובדך ותקפין. מכיך רמא זקף כפיין. לו יחי גבר שנין אלפין. לא יעול גבורתך בחשבניא: יה רבון עלם ועלמיא. אנת הוא מלכא מלך מלכיא:

אלהא די ליה יקר ורבנותא. פרוק ית ענך מפוס אריותא. ואפיק ית עמך מגו גלותא. עמך די בחרת מכל אממא: יה רבון עלם ועלמיא. אנת הוא מלכא מלך מלכיא:

למקדשך תוב ולקדש קודשין. אתר די ביה יחדון רוחין ונפשין. ויזמרון לך שירין ורחשין. בירושלם קרתא דשופריא: יה רבון עלם ועלמיא. אנת הוא מלכא מלך מלכיא:

אם נגילה הללויה מלים: אשר מורח: סימן: אשר.

נגילה הללויה נגילה. בא זמן הגאולה:

אל שדי קבץ כחי ידידי. וגרש משנאי נפשי בהם געלה: נגילה

שלח לי בן ישי גואלי. וכנה לי בית היכלי. באויבי עשה כלה: נגילה

רחמן חוס על עם לא אלמן. ושלח להם ציר נאמן: ונסדר שיר ותהלה: נגילה

אם חביבי מלים: אשר מורח: סימן: אשר.

חביבי יה חביבי האל המלך הרחמן. ישלח משיחו הנאמן:

אב הרחמן שמע קולך. שלח בן דוד וגאלך. נשוב לציון עיר קדשנו. ונשלט בה ביד רמה:

שמה נתאסף בעיר הכירה. ומחדש ישמע קול שירה. ואז נדליק את המנורה. בבית שוכן מעונה:

ראה בעיני ישראל עמך. והשיכם נא לגבולך. ואז יראה כל זמריך שלש פעמים בשנה:

אם עזרני אל מלים: רב רפאל ענתבי, סימן: עדס.

עזרני אל חי להכניע. את יצר המפתה המריע. מבולתך אין מושיע. להושיעני:

דלתי תשובה חי פתח לי. כי שבתי מחטאי ומעלי. אגא צורי שמע קולי מהר ענני. אודה עלי פשעי אתה תשא עוני:

סוד ימיך הפשוטה. לקבל את הנפש המתחרטה. ולא תוסיף תחטא אליך קוני. הרחק נא מעליה חברת כת הצפוני:

אם ידיד נפש

ידיד נפש אב הרחמן. משך עבדך אל רצונך. ירוץ עבדך כמו איל ישתחוה מול הדרך. כי יערב לו ידידותך מנופת צוף וכלי טעם:

הדור נאה זיו העולם. נפשי חולת אהבתך. אגא אל נא רפא נא לה. בהראות לה נעם זיוך. אז תתחזק ותתרפא. ותהיה לך שפחת עולם:

ותיק יהמו רחמך. וחוס נא על בן אוהבך. כי זה כמה נכסוף נכסף. לראות בתפארת עזך. אגא אלי מחמד לבי חושה נא ואל תתעלם:

הגלה נא ופרוש חביב. עלי את סכת שלומך. תאיר ארץ מכבודך. נגילה ונשמחה בך. מהר אהוב כי בא מועד. וחנני כימי עולם:

אם אנדלך

מלים: רבי אברהם אבן עזרא. סימן: אברהם.

אנדלך אלהי כלי נשמה. ואודך ברוב פחד ואמה:

בעמדי תוך קהלך צור לרומם. לך אכרע ואכופ ראש וקומה:

רקיעי רום הלא נטה במבטא. והארץ יסדה על בלימה:

היכול איש חקור את סוד יוצרו. ומי הוא זה בכל-קדמה וימה:
מרום הוא עלי כל-פה ולשון. אשר הפליא ועשה כל ברככה:
ויתגדל בגוי קדוש ועליון. ויתקדש שמייה רבא בעלמא:

סדר ברכת המזון

לשם יחוד קרשא כריך הוא ושכינתה, ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו. ליחרא שם י"ד אות ה"א באות וא"ו אות
ה"א ביחודא שלים בשם כל-ישראל, הרי אנתנו באים לקים מצות עשה דאורייתא לכרך ברכת המזון, ככתוב
בתורה: ואכלת ושבעת וברכת את יהוה אלהיך, לתן שרש מצוה זו במקום עליון. ויהי רצון מלפניך, יהוה אלהינו
ואלהי אבותינו, שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך ברכה ראשונה וברכה שניה וברכה שלישית אשר נברך
עתה על המזון. ותתן לנו כח ויכלת ועזר וסיוע להעלות מיין נקבין ולהקשיב ארבעת המוחין לישראל ורחל
[הגדולה]. וגם תהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך ברכה רביעית אשר נברך עתה. ותתן לנו כח ויכלת ועזר
וסיוע להעלות מיין נקבין, ולהקשיב ארבעת המוחין לעצב ורחל. ויעלה לפניך כאלו כונו בכל-הפגזות הראויות
לכון בארבע ברכות אלו של המזון. ויהי געם אדני אלהינו עלינו. ומעשה ידינו כוננה עלינו. ומעשה ידנו כוננה.

למנצח בנגינת מזמור שיר: אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה: לדעת בארץ דרךך בכל-גוים
ישועתך: יודוך עמים | אלהים יודוך עמים כלם: ישמחו וידגלו לאמים כיתשפט עמים מישד ולאמים |
בארץ תנחם סלה: יודוך עמים | אלהים יודוך עמים כלם: ארץ נתנה יבולה יברכנו אלהים אלהינו:
יברכנו אלהים ויידאו אותו כל-אפסי-ארץ:

אברכה את יהוה בכל-עת תמיד תהלתו בפי: סוף דבר הכל נשמע את-האלהים ידא ואת-מצותיו
שמו, ביהוה כל-האדם: תהלת יהוה ידבר פי ויברך כל-בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך
יה מעתה ועד-עולם הללויה: וידבר אלי, זה השלחן אשר לפני יהוה:

המזמן אומר: הכ לו ונכריך למלכא עלאה קדישא. המסובים עונים: שמים המזמן אומר: ברשות מלכא עלאה
קדישא. בשבת מוסיף: וברשות שבת מלכתא. בסוכות מוסיף: וברשות שכבה אושפיזין עלאין קדישין. בידים מוסיף:
וכרשות יומא טבא קדישא. וממשיך: וברשות מזרי ורבתי וברשותקם, נברך (בעשרה או יותר מוסיפים: אלהינו)
שאכלנו משלו: והמסובים עונים: ברוך (בעשרה או יותר מוסיפים: אלהינו) שאכלנו משלו וכוטוב חיינו: וחזור המזמן:
ברוך (בעשרה או יותר מוסיף: אלהינו) שאכלנו משלו וכוטוב חיינו:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם האל הזן אותנו ואת
העולם כלו בטובו בחן בחסד ברוח וברחמים רבים. נתן לחם לכל-בשר.
כי לעולם חסדו: ובטובו הגדול תמיד לא חסד לנו ואל יחסד לנו מזון
תמיד לעולם ועד. כי הוא אל זן ומפרנס לכל ושלחנו ערוך לכל והתקין
מחיה ומזון לכל-בריותיו אשר ברא ברחמי וברוב חסדיו כאמור. פותח
את-ידך. (רי"ת פא"י שהוא גימטריא סא"ל, וס"ת חת"ך) ומשביע (גימטריא חת"ך) לכל-חי רצון:

ברוך אתה יהוה אלהינו הזן את הכל:

גודה לך יהוה אלהינו על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה טובה
ורחבה ברית ותורה חיים ומזון. על שהוצאתנו מארץ מצרים
ופדיתנו מבית עבדים. ועל בריתך שחתמת בבשרנו. ועל
תורתך שלמדתנו. ועל חקי רצונך שהודעתנו. ועל חיים
שחוננתנו ועל המזון שאתה זן ומפרנס אותנו:

בחנוכה אומרים כאן "על הנסים". אם לא אמרו וזכר לפני שאמר "ברוך אתה ה'" - תחזר. ואם אמר "ה'" - אינו תחזר, ובמקרה זה טוב לומר ב"הרחמן": "הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. בימי וכו'".

על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:

לחנוכה: בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל לשכחם תורתך ולהעבירם מחקי רצונך, ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם, ורבת את ריבם, ונתת את דינם, נקמת את נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, ורשעים ביד צדיקים, וטמאים ביד טהורים, וזדים ביד עוסקי תורתך. לך עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן כהיום הזה. ואחר כך באו בגיך לדיכור ביתך ופגו את היכלך, וטהרו את מקדשך, והדליקו נרות בחצרות קדשך, וקבעו שמונת ימי חנכה אלו בהלל ובהודאה, ועשית עמם נסים ונפלאות, ונודה לשמך הגדול סלה:

לפורים: בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה, כשעמד עליהם המן הרשע, בקש להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים, מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד, בשלשה עשר לחדש שנים עשר, הוא חדש אדר, ושללם לבז. ואתה ברחמיך הרבים הפרת את עצתו, וקלקלת את מחשבתו, והשבות לו גמולו בראשו, ותלו אותו ואת בניו על העץ, ועשית עמם נס ונפלא, ונודה לשמך הגדול סלה:

על הכל יהוה ואנחנו אלהינו אנחנו מודים לך ומברכים את שמך. כאמור ואכלת ושבעת. וברכת את יהוה אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך: ברוך אתה יהוה על הארץ ועל המזון:

רחם יהוה אלהינו עלינו ועל ישראל עמך. ועל ירושלים עירך. ועל הר ציון משכן כבודך. ועל היכלך. ועל מעונך. ועל דבירך. ועל הבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו. אבינו רענו. זוננו. פרנסנו. כלכלנו. הרחינו. הרוח לנו מהרה מכל צרותינו. ונא אל תצריכנו יהוה אלהינו לידי מתנות בשד ודם. ולא לידי הלואתם. אלא לידך המלאה והרחבה. העשירה והפתוחה. יהי רצון שלא נבז בעולם הזה. ולא נכלם לעולם הבא. ומלכות בית דוד משיחך תחזירנה למקומה במהרה בימינו:

בשבת אומרים:

רצה והחליצנו יהוה אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי. השבת הגדול והקדוש הזה. כי יום גדול וקדוש הוא מלפניך. נשבות בו ונגנוח בו ונתענג בו כמצות חקי רצונך. ואל תהי צרה ויגון ביום מגותתנו. והראנו בנחמת ציון במהרה בימינו. כי אתה הוא בעל הנחמות. וגם שאכלנו ושתינו חרבן ביתך הגדול והקדוש לא שכחנו. אל תשכחנו לנצח ואל תזנחנו לעד כי אל מלך גדול וקדוש אתה:

בראש חודש ביום טוב ובחול המועד אומרים:

אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא ויגיע וידאח וידצה וישמע ויפקד ויזכר וזכרונו וזכרון אבותינו. וזכרון ירושלים עירך. וזכרון משיח בן

דוד עבדך. וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך לפליטה לטובה. לחן לחסד ולרחמים.
לחיים טובים ולשלום. ביום

בר"ה: ראש חדש הזה (משך "לרחם") בר"ה: הזכרון, בשמיני עצרת: שמיני חג עצרת,
בפסח: חג המצות, בשבועות: חג השבועות, בסוכות: חג הסוכות,

הזה, ביום (ביו"ט: טוב) מקרא קדש הזה.

לרחם בו עלינו ולהושיענו. זכרנו יהוה אלהינו בו לטובה. ופקדנו בו לברכה.
והושיענו בו לחיים טובים. בדבר ישועה ורחמים. חוס וחנון וחמול ורחם עלינו.
והושיענו כי אליך עינינו. כי אל מלך חנון ורחום אתה: ע"כ

ותבנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו: ברוך אתה יהוה,
בונה ירושלים ואומר בלחש אמן:

אם שכח לומר "יעלה ויבוא" בראש חודש וזכר קדש שהתחיל ברכת "הטוב והמטיב" יאמר בלי שם ומלכות:
ברוך אשר נתן ראשי חדשים לעמו ישראל לזכרון:

אם בשבת שכח לומר "רצה" וזכר אחרי שאמר "ברוך אתה ה'" ולפני שאמר "בונה ירושלים" - יאמר "למדני חוקיך ורצה" וכו'. ואם
סיים "בונה ירושלים" וזכר ששכח "רצה" קודם שהתחיל ברכת "הטוב והמטיב" יאמר:
ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית.
ברוך אתה יהוה מקדש השבת:

אם אחרי שהתחיל ברכת "הטוב והמטיב" וזכר שלא אמר "רצה והחליצנו" אפילו לא אמר רק מילת "ברוך", יחזור לראש ברכת המזון.
אם שכח לומר "יעלה ויבוא" בליל פסח או בליל ראשון של סוכות וזכר אחר שאמר "ברוך אתה ה'" וקודם שסיים "בונה ירושלים" יאמר
"למדני חוקיך", "יעלה ויבוא" וכו'. אם סיים ברכת "בונה ירושלים" יאמר לפני ברכת "הטוב והמטיב":
ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, אשר נתן ימים טובים לישראל לששון ולשמחה, את יום חג
(המצות והסוכות) הזה. ברוך אתה יהוה מקדש ישראל והזמנים:

אם התחיל ברכת "הטוב והמטיב" אפילו אמר רק "ברוך", אינו אומר ברכת "אשר נתן" אלא חוזר לראש.
אם שכח לומר "רצה" ו"יעלה ויבוא" בשבת ויום טוב וזכר קודם שהתחיל ברכת "הטוב והמטיב" יאמר:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, אשר נתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית
ונתן ימים טובים לששון ולשמחה, את יום חג (המצות והסוכות) הזה. ברוך אתה יהוה מקדש ישראל
והזמנים:

אם התחיל ברכת "הטוב והמטיב" אפילו אמר רק "ברוך", אינו אומר ברכת "אשר נתן" אלא חוזר לראש.
אם שכח לומר "יעלה ויבוא" בפסח שבועות או סוכות, ביו"ט או בתול המועד (חוץ מהלילה הראשון של פסח וסוכות) וזכר קודם
שהתחיל ברכת "הטוב והמטיב" יאמר בלי שם ומלכות:

ברוך אשר נתן ימים טובים לישראל לששון ולשמחה, את יום חג (המצות והסוכות) הזה. ברוך מקדש ישראל
והזמנים:

אם התחיל ברכת "הטוב והמטיב" אפילו אמר רק "ברוך", אינו אומר ברכת "אשר נתן" אלא ממשיך כדרכו, ויכול לומר "יעלה ויבוא"
ב"הרחמן".

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, האל אבינו מלכנו.
אדירנו. בודאנו. גואלנו. קדושנו. קדוש יעקב. רוענו רועה ישראל. המלך
הטוב והמטיב לכל. שבכל יום ויום הוא הטיב לנו. הוא מטיב לנו. הוא
יטיב לנו. הוא גמלנו. הוא גמלנו. הוא יגמלנו לעד חן וחסד

ורחמים ורוח והצללה וכל טוב: (יעזו אמן).

הרחמן הוא ישתבח על כבודו: הרחמן הוא ישתבח בשמים
ובארץ: הרחמן הוא ישתבח בנו לדור דורים: הרחמן הוא קרן לעמו

ימים: הרחמן הוא יתפאר בנו לנצח נצחים: הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד ולא בבזוי. בנחת ולא בעזר: הרחמן הוא יתן שלום בינינו: הרחמן הוא ישלח ברכה רוחה והצלחה בכל מעשה ידינו: הרחמן הוא יצליח את דרכינו: הרחמן הוא ישבור עול גלות מהרה מעל צוארנו: הרחמן הוא יוליכנו מהרה קוממיות לארצנו: הרחמן הוא ירפאנו רפואה שלמה. רפואת הנפש ורפואת הגוף: הרחמן הוא יפתח לנו את ידו הרחבה: הרחמן הוא יברך כל אחד ואחד ממנו בשמו הגדול כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב בכל מכל כל. בן יברך אותנו יחד ברכה שלמה. וכן יהי רצון ונאמר אמן: הרחמן הוא יפרוש עלינו סכת שלומו:

בשבת: הרחמן הוא ינחילנו עולם שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים: **בראש חודש:** הרחמן הוא יחדש עלינו את החודש הזה לטובה ולברכה: **ביום טוב:** הרחמן הוא ינחילנו ליום שכלו טוב: **בסוכות:** הרחמן הוא יזכנו לישוב בסכת עורו של לויתן: הרחמן הוא ישפיע עלינו שפע קדשה וטהרה משבעה אושפיוזין עלאין קדישין, זכותם תהא מגן וצנה עלינו: **במועדים:** הרחמן הוא יגיענו למועדים אחרים הבאים לקראתנו לשלום: **בראש השנה:** הרחמן הוא יחדש עלינו את השנה הזאת לטובה ולברכה:

הרחמן הוא יטע תורתו ואהבתו בלבנו. ותהיה ידאתו על פנינו לבלתי נחטא. ויהיו כל מעשינו לשם שמים:

ברכת האורח:

הרחמן הוא יברך את השלחן הזה שאכלנו עליו ויסדר בו כל מעדני עולם, ויהיה כשלחנו של אברהם אבינו, כל דעב מקנו יאכל וכל צמא מקנו ישתה. ואל יחסד מקנו כל טוב לעד ולעולמי עולמים אמן: הרחמן הוא יברך בעל הבית הזה ובעל הסעודה הזאת. הוא ובניו ואשתו וכל אשר לו. בבנים שיחיו ובנכסים שידבו. בך יהיה חיל ופעל ידיו תרצה. ויהיו נכסיו ונכסיו מצליחים וקדושים לעד. ואל יזדקק לפניו ולא לפנינו שום דבר חטא והרהור עון. שש ושמה כל הימים בעשר וכבוד מעתה ועד עולם. לא יבוש בעולם הזה ולא יכלם לעולם הבא. אמן בן יהי רצון: **ע"כ**

בסעודת מילה:

הרחמן הוא יברך את אבי הבן, ואת אשתו היולדת, מעתה ועד עולם: הרחמן הוא יברך את הילד הנולד, וכשם שזכו הקדוש ברוך הוא למילה, כך יזכוו לבגס לתורה ולחפה ולמצות ולמעשים טובים, וכן יהי רצון ונאמר אמן: הרחמן הוא יברך את הסנדק והמוהל ושאר המשתדלים במצוה, הם וכל אשר להם:

הרחמן הוא יחיינו ויזכנו ויקרבנו לימות המשיח ולבגין בית המקדש ולחיי העולם הבא. מגדיל (ביום שמתפללים בו מוסף, במוצאי שבת, בסעודת ברית ובסעודת פורים אומרים: מגדיל) ישועות מלכו. ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם: כפידים רשו ודעבו ודרשי יהוה יאהרונד לא יחסרו כל טוב: גער הייתי גם זקנתי ולא דאיתי צדיק נעזב. וזרעו מבקש לחם: כל היום חונן ומלוה. וזרעו לברכה: מה שאכלנו יהיה לשבעה. ומה ששתינו יהיה לרפואה. ומה שהותרנו יהיה לברכה

בְּדַכְתִּיב וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהם וַיֹּאכְלוּ וַיִּוְתְּרוּ בְּדִבְרֵי יְהוָה: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה. עָשָׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: בְּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיהוָה. וְהָיָה יְהוָה מִבְּטָחוֹ: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן. יְהוָה אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בִּרְחֻמָּיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

אם בריך ברכת המזון על כוס יין, מברך "בורא פרי הגפן":
כוס-ישועות אשא. ובשם יהוה אקרא: סברי מרנן:

ברוך אתה יהוה, אלהינו, מלך העולם, בורא פרי הגפן:

ברכת מעין שלש

ברוך אתה יהוה, אלהינו, מלך העולם,

על מזונות: על המחיה ועל הכלכלה על היין: על הגפן ועל פרי הגפן

על פירות משבעת המינים: על העץ ועל פרי העץ

ועל תגובת השדה ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שרצית והנחלת לאבותינו לאכול מפריה ולשבוע מטובה. רחם יהוה אלהינו עלינו. ועל ישראל עמך. ועל ירושלם עירך. ועל הר ציון משכן כבודך. ועל מזבחך. ועל היכלך. ובנה ירושלם עיר הקדש במהרה בימינו. והעלנו לתוכה. ושמחנו בבנינה. ונברכך עליה בקדשה ובטהרה.

בשבת: וקדצה והחליצנו ביום השבת הזה. בראש-חודש: וזכרנו לטובה ביום ראש חודש הזה.

בפסח: ושמחנו ביום חג המצות בשבועות: ושמחנו ביום חג השבועות

בסוכות: ושמחנו ביום חג הסוכות בשמיני-עצרת: ושמחנו ביום שמיני חג עצרת

בראש-השנה: וזכרנו לטובה ביום הזכרון

הזה, ביום (ביום טוב) מקרא קדש הזה.

כי אתה טוב ומטיב לכל ונודה לך יהוה אלהינו על הארץ

על מזונות: ועל מחיתתה ועל כלכלתה ועל מזונות מחו"ל: ועל המחיה ועל הכלכלה

על יין: ועל פרי גפנה ועל יין מחו"ל: ועל פרי הגפן

על ז' מינים: ועל פירותיה על ז' מינים מחו"ל: ועל הפירות

ברוך אתה יהוה, על הארץ

על מזונות: ועל מחיתתה ועל כלכלתה ועל מזונות מחו"ל: ועל המחיה ועל הכלכלה

על יין: ועל פרי גפנה ועל יין מחו"ל: ועל פרי הגפן

על ז' מינים: ועל פירותיה על ז' מינים מחו"ל: ועל הפירות

אמר רבי לוי:
 אם היו ישראל משמרו
 אפלו שבת אחת כחקה
 מיד היו נגאלין, שנאמר:
 היום אם בקלו תשמעו.
 ובתיב:
 שמור את יום השבת לקדשו.

